

Arrest

**nr. 150 602 van 11 augustus 2015
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 24 maart 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 februari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 februari 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 april 2015 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. T. VAN DEN BOSSCHE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. GRUSZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, komt op 11 augustus 2014 op legale wijze toe in België. Haar verblijf wordt toegestaan tot 9 november 2014.

Op 25 november 2014 wordt haar visum verlengd tot 25 januari 2015.

Op 6 januari 2015 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 20 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.01.2015 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zij niet zou wensen terug te keren naar China omdat zij aldaar niemand meer zou hebben om op terug te vallen. Dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen enkel bewijs kan voorleggen die deze bewering ondersteunt. Het feit dat betrokkene gescheiden is van haar man bewijst dit tevens niet. Bovendien merken wij op dat betrokkene tot midden 2014 in China heeft verbleven. Het lijkt aldus heel erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie.

Betrokkene haalt aan dat zij vanuit China op geen enkele manier een bijdrage zou kunnen leveren in de huishouding van haar zoon. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien merken wij op dat betrokkenes zoon en diens gezin ook in staat waren om hun huishouden te runnen zonder de hulp van betrokkene. Betrokkene toont niet aan dat haar zoon en diens gezin dit niet opnieuw zouden kunnen en dit mogelijks tijdelijk tot betrokkene kan terugkeren.

De bewering dat haar zoon vanuit België niet zou kunnen zorgen voor betrokkene kan tevens niet weerhouden worden daar betrokkene niet aantoonde op welke wijze haar zoon voor haar zou moeten zorgen. Indien betrokkene financieel ondersteund zou moeten worden door haar zoon dan kan dit nog steeds a.d.h.v. bijvoorbeeld internationale geldstortingen.

Betrokkene haalt verder nog aan dat de contacten met haar kleinkind zullen verbroken worden en dat zij haar kleinkind niet zal kunnen zien opgroeien. We dienen nogmaals te stellen dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. We merken tevens op dat er moderne communicatiemiddelen bestaan die betrokkene in staat kunnen stellen om tijdens de (korte) scheiding in nauw contact te blijven met haar zoon en kleinkind.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen inbreuk pleegde tegen de openbare orde; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn

(...)."

Op 20 februari 2015 wordt ten opzichte van verzoekster tevens een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

2. Betreffende de rechtspleging

Op 3 april 2015 doet de advocaat van verzoekster in een brief gericht aan de griffie van deze Raad afstand van haar vordering ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze brief bevindt zich in het administratief dossier. Ter terechtzitting van 2 juni 2015 bevestigt de verzoekende partij dat zij afstand doet van haar tweede middel, het welk gericht was tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 23 februari 2015.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste en enig middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel schending art. 9 bis vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidbeginsel. Verwerende partij schendt door haar beslissing het zorgvuldigheidsprincipe. Dit beginsel houdt o.m. in dat de administratieve overheid de elementen en bewijsstukken die haar voorgelegd worden, behoorlijk dient te onderzoeken, haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en deze dient te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt: (...) Als algemene regel geldt dus dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de Burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De “buitengewone omstandigheden” waarvan sprake strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland kan worden ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Uit de lezing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een dubbel onderzoek vanwege de overheid vereist. Zo moet verwerende partij, teneinde na te gaan of verzoeksters aanvraag ontvankelijk is, onderzoeken of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen en aangetoond die rechtvaardigen dat de verblijfsaanvraag niet in het buitenland wordt aangevraagd, maar in België. Pas indien de verwerende partij van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekster, ingediend op 6.01.2015, onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit hun land van herkomst kunnen indienen, door verwerende partij niet werden aanvaard of bewezen bevonden. Nochtans zijn de feitelijke gegevens waarover verwerende partij beschikt in casu ruim voldoende om tot het bestaan van buitengewone omstandigheden in deze zaak te besluiten. Verwerende partij heeft dienaangaande weliswaar een appreciatiebevoegdheid doch mag de grenzen van de redelijkheid niet overschrijden. In casu is dit wél het geval. Eerst en vooral had verwerende partij rekening dienen te houden met de algemene heersende situatie in China. Verzoekster is een gescheiden vrouw van 58 jaar. Zij heeft maar één zoon, deze is Belg. In China heeft zij niemand om op terug te vallen. Er is aldaar geen vangnet voor verzoekster, noch is er enige vorm van mantelzorg. In het verleden werd zij financieel ondersteund vanuit België door haar zoon. Voor deze laatste is het echter onmogelijk geworden om zijn moeder maandelijks geld te blijven opsturen. Nu verzoekster in België verblijft wordt zij materieel ondersteund door haar zoon, m.n. geniet zij bij hem kost en inwoon. Daarenboven is het duidelijk dat het voor verzoekster thans onmogelijk een aanvraag machtiging vestiging in China kan indienen. Verzoekster is thans in België en haar medische toestand is niet stabiel. Naar China reizen houdt een risico in voor haar.”

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Verzoekende partij haalt de schending van art. 9bis Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel aan. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn

verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering. “als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.” (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013) De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in: - wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard; - wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de door verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende de ingeroepen buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze. De bestreden beslissing luidt als volgt: (...) Verzoekende partij gaat er met haar kritieken aan voorbij dat wel degelijk rekening werd gehouden met de aangehaalde elementen van het dossier (dat zij een gescheiden vrouw is, dat haar zoon in België verblijft, de bewering dat zij niemand heeft om op terug te vallen, de bewering dat het voor de zoon onmogelijk geworden is om zijn moeder maandelijks geld te blijven opsturen, de verwijzing naar haar kleinkind die in België woont). De kritiek van verzoekende partij mist als zodanig feitelijke grondslag en verzoekende partij laat na aan te geven waarom de motieven niet afdoende zouden zijn, dan wel kennelijk onredelijk. Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Verzoekende partij komt niet verder dan vage beweringen. Verzoekende partij toont met dergelijke vage kritiek geenszins de onwettigheid/onredelijkheid van de bestreden beslissing aan. Verzoekende partij geeft geen kritiek op de motieven. Wat betreft de bewering dat verwerende partij rekening had dienen te houden met de algemene heersende situatie in China en de bewering dat haar medische toestand niet stabiel is en dat reizen naar China voor haar een risico inhoudt, deze elementen werden niet aangehaald in de aanvraag dd. 06.01.2015. Er kan verwerende partij niet verweten worden dat er met deze elementen geen rekening werd gehouden.”

3.1.3.1. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de schending wordt aangevoerd.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester

van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

3.1.3.2. Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

3.1.3.3. De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoeksters aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.1.3.4. In haar aanvraag van 6 januari 2015 heeft verzoekster samengevat het volgende aangehaald over de ontvankelijkheid van de aanvraag en de buitengewone omstandigheden:

- verzoekster stelt hier nodig te zijn als huishoudhulp in het gezin van haar Belgische zoon. Verzoekster is gescheiden en heeft niemand meer om op terug te vallen;
- de zoon van verzoekster verblijft legaal in België, net als zijn partner en hun kind;
- verzoekster is in China gescheiden, wenst niet terug te keren want ze heeft in China niemand waarop zij kan terugvallen;
- bij een gedwongen terugkeer naar China zal zij volledig op zichzelf aangewezen zijn gezien zij geen familieleden heeft aldaar en er geen enkele vorm van mantelzorg aanwezig is;
- zij vanuit China op geen enkele manier een bijdrage kan leveren in de huishouding van haar zoon en haar contacten met haar kleinkind zullen verbroken worden;
- zij haar kleinkind vanuit China niet zal kunnen zien opgroeien;
- haar zoon vanuit België niet kan zorgen voor verzoekster.

In de bestreden beslissing worden al deze elementen of verklaringen evenwel onderzocht en beantwoord, zoals duidelijk weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

Verzoekster toont met haar summier betoog dan ook geen schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing ook niet als dusdanig.

3.1.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De verzoekende partij maakt alleszins niet concreet aannemelijk dat geen zorgvuldig onderzoek van de aanvraag heeft plaatsgevonden. Zij kan zich op dit punt niet beperken tot een algemene stelling in deze zin.

Waar verzoekster stelt dat de feitelijke gegevens in casu ruim voldoende waren om tot het bestaan van buitengewone omstandigheden te besluiten, moet worden opgemerkt dat hieruit blijkt dat verzoekster blijk geeft van een andere appreciatie van de feiten. Met deze kritiek stelt zij evenwel haar beoordeling in de plaats van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermogt uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekster aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het zorgvuldige of het redelijke is te buiten gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193). Met deze uiteenzetting toont zij nog niet aan dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen correcte invulling gaf aan het begrip 'buitengewone omstandigheden'.

3.1.3.6. Ook wat het redelijkheidsbeginsel betreft dient er op te worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), hetgeen *in casu* niet wordt aangetoond.

Verzoekster herhaalt in het middel de elementen uit haar aanvraag. Deze werden reeds beantwoord in de bestreden beslissing en verzoekster betwist deze motieven niet. Door het louter herhalen van elementen uit de aanvraag, toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld. Waar verzoekster aanvoert dat het onmogelijk is geworden voor haar zoon om haar maandelijks geld te blijven opsturen en zij daarom in België kost en inwoon kan genieten, dient te worden opgemerkt dat verzoekster dit niet heeft aangevoerd in haar aanvraag zodat hieromtrent niet gemotiveerd kon worden.

Waar verzoekster aanvoert dat haar medische toestand niet stabiel is en dat naar China reizen een risico inhoudt, dient opgemerkt te worden dat verzoekster dit evenmin heeft aangevoerd in haar aanvraag, zodat zij met dit betoog niet aantoonde dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

De schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET, kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE SMET